

La frase del dia

“Si la independència no millora les condicions de vida dels catalans, és que ens estem equivocant”

Jordi Cuixart, PRESIDENT D'ÒMNIOU CULTURAL

Tribuna

Manuel Milián Mestre. Periodista i consultor d'empreses

Maldecaps de la política

Deia sant Agustí d'Hipona que la mesura de l'amor és l'amor sense mesura. I això ens passa als qui hem usat el nostre temps, que ja es compta per bastants anys, somiant, fent i construint vida política i arquitectures *ad hoc* perquè es poguessin projectar i viabilitzar els projectes nascuts de les nostres inquietuds, moltes de les quals sorgides en la meua generació del tardofranquisme, quan a la universitat dels seixanta i setanta del segle passat s'assajava –particularment per l'acció del PSUC– un ampli mostrari de respostes, assemblees, protestes i vagues que portaren a no pocs tancaments de facultats i sancions a determinats professors i catedràtics: Tierno Galván, José M. Valverde, Sacristán, Ángel Latorre, Pedro Penalba, etc. Era una dècada, a finals dels seixanta, en què Paco Fernández Buey liderava molts d'aquests moviments des de la Facultat de Lletres que desembocarien a Catalunya en la creació del Sindicat Democràtic d'Estudiants, la Caputxinada, la “manifestació de les sotanes” (els capellans catalanistes), i tants altres gestos i demostracions de discrepància amb el règim de Franco. *O tempora, o mores!*

LA TRANSICIÓ ENS APORTÀ àmbits de llibertat mai imaginats trenta-sis anys enrere. Espanya es tancà amb tres panys el 1939 i no es tornà a obrir fins al 1976. Com es va realitzar aquest canvi no m'incumbeix ara. El fet és que el canvi fou real, i que els espanyols van recuperar el dret a votar i a decidir, al preu de molta amnèsia per la memòria, en dosis massives, amb espasmes a les tombes ignorades de la Guerra Civil de la repressió. Uns i altres, però, pactaren la reconciliació i saldaren la vella herència de l'odi fratricida, que Pablo Iglesias sembla avui enyorar conreant de nou la lluita de classes, la tècnica leninista d'assalt al poder i les rànquies querelles de la *casta*. Hi ha una major casta que la Revolució d'Octubre del 1917 i les seves bàrbares seqüeles estalinistes? Pot haver-hi una major casta de reaccionarisme revolucionari que

el mostrari de la Veneçuela de Maduro o de l'“expropiador” Chávez? Tampoc és el camí de la meua reflexió avui. No m'atinc a les incidències, ambicions o partidismes de la política del moment, sinó a la depauperada consciència moral que es desvela dels procediments dels uns i dels altres. La qüestió és prepolítica, antecedeix l'acció. Subjau a la teoria moral de l'acció o de la revolució; atès que a aquesta hi va referenciada la manifesta voluntat de canvi ràpid, immediat i sense consideracions formals envers un sistema democràtic que els ha atorgat llibertat de ser i dret d'optar al poder des del carrer. El prodigi que hem observat en les eleccions del 20 de desembre no té precedents: Podem sorgir del no res en la vida parlamentària, de zero diputats, i d'aquest llinar nu escala, al primer intent, fins a la cota dels 69 diputats. Sense precedents!

NO CREC QUE S'HAGIN MULTIPLICAT les col·lites sobtades de neocomunisme per art d'encantament. Els seus cinc milions de votants emergeixen de la indignació en-

front d'una classe política i dirigent indigna del seu protagonisme: bruta, pragmàtica, utilitarista, descreguda i amoral, que en algun cas s'ornamenta amb el pecat del cinisme per infortuni de ciutadans de bona fe i d'ingenus.

PERÒ AIXÒ S'HA MULTIPLICAT en les dues vessants del sistema. Que ningú s'enganyi ni es presti al patriotisme, atès que els vicis ocults d'aquests atorguen al fariseisme la seva raó de ser. A mi no em fan tirar enrere els canvis sinó els canviadors, aquells que volen destruir el sistema precedent per emparar-se en el nou paradigma. La sentència evangèlica diu que per les seves obres els coneixereu, i no sempre són les seves obres el que m'agrada. Arribats a aquest punt, no hi ha acció política sense una posició ètica precedent. I no hi ha acció política correcta (aquella praxi de la qual presumeixen els marxistes) sense una moral estricta, fundada en l'ètica precedent. Així que ni em plau Maquiavel, ni em tranquilitza Lenin, per qui la mentida podia ser un útil instrument polític. I de tot abunda en aquest moment aquí i més enllà de l'Ebre.

TAMPOC, PERÒ, ES POT DEFUGIR LA BONA FI de l'ús de la política i la governança. No em crec els valors *superiors* de la revolució i els revolucionaris, com tampoc em crec la prohibició sistemàtica dels empresaris, quan d'ells neix l'afany desmesurat de lucre i aquesta brutal economia financera que ha arruïnat les classes mitjanes i les més humils. Per la via actual del capitalisme ens aboquem, més o menys ràpid, a un procés revolucionari amb raneres violentes. El nostre sistema mor per falta d'ètica i per absència de consciència. De res serveixen les bones intencions, ni el cinisme dels partits polítics i de les elits extractives. L'objectiu final d'un bon polític o d'un partit digne del seu nom és només un: el bé comú. Tot el que se n'allunyi serà una via inexorable cap a la corrupció, i com va dir el clàssic, “*corruptio optimi, pessima*”. I en això estem.

“Que ningú s'enganyi ni es presti al patriotisme, atès que els vicis ocults d'aquests atorguen al fariseisme la seva raó de ser”

De set en set

Anna Carreras

Hac Viu

Se n'ha anat el poeta Carles Hac Mor, amic i descripteur de les lletres catalanes. En Carles, sempre amb camisa i mitjons vermells, somriure

murri i ulls d'òliba; desnonat i exiliat de Barcelona per part de la cultura oficial dels torturadors addictes a la mediocritat, l'antipoeta es va traslladar, amb la seva inseparable Ester Xargay, a Sant Feliu de Guíxols. Es va deixar créixer els cabells i la barba i va seguir mostrant una colossal generositat cap als creadors més joves. “Hem superat tots els límits –diu el poeta–. S'imposa un retorn al desordre.” Autor de més de quaranta llibres, en Carles no va baixar mai del burro: antisistema radi-

L'Hac vivia la vida poèticament, amb rebel·lia. Inventava gèneres literaris i captivava sense obrir la boca

cal, defensava una anarquia que tenia textos, *performances*, vida i parlar. Si li trucaves, no et saltava el contestador. A can Hac Mor et saltava el *responder*. L'Hac vivia la vida poèticament, amb rebel·lia. Inventava gèneres literaris (la paraparèmia, l'escalaborn i l'hiposeptimí), se'n cardava del mort i de qui el vetlla, fugia de l'estereotip i captivava sense obrir la boca. En una de les presentacions que li vaig fer –autèntics festivals de llenguatge i riallades– ens vàrem vestir igual però a la inversa: en Carles, samarreta negra i camisa vermella, i jo, samarreta vermella i camisa negra. Cridava: “Tot és poesia!”, mentre feia anar de corcoll crítics i lectors: Hac Mor és la paradoxa en vers, l'estirabot i la intel·ligència. L'única norma és no tenir-ne cap, oi, Carles? Aquest lema m'ha fet créixer de cos i de lletra: “Vine'm/Deses-/Peradament/Avui.”

Sísif

Jordi Soler

